

Strona powodowa: O.K. Trans Praha spol. s.r.o..

Pytania prejudycjalne

Czy art. 20 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1896/2006⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiającego postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty należy interpretować w ten sposób, że niepowiadomienie adresata o możliwości odmowy przyjęcia doręczanych dokumentów, jak przewidziano w art. 8 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1393/2007⁽²⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. dotyczącego doręczania w państwach członkowskich dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych i handlowych („doręczanie dokumentów”) oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1348/2000⁽³⁾ („rozporządzenia dotyczącego doręczania dokumentów”) stanowi podstawę dla prawa pozwanego (adresata) do złożenia wniosku o ponowne zbadanie europejskiego nakazu zapłaty zgodnie z art. 20 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1896/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiającego postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty („rozporządzenia dotyczącego europejskiego nakazu zapłaty”)?

⁽¹⁾ Dz.U. 2006 L 399, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 2007 L 324, s. 79.

⁽³⁾ Dz.U. 2000 L 160, s. 3743 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 19, t. 1, s. 227.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof
(Austria) w dniu 18 stycznia 2017 r. – Österreichischer Gewerkschaftsbund, Gewerkschaft
öffentlicher Dienst/Republika Austrii**

(Sprawa C-24/17)

(2017/C 112/29)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona składająca wniosek: Österreichischer Gewerkschaftsbund, Gewerkschaft öffentlicher Dienst

Druga strona postępowania: Republika Austrii

Pytania prejudycjalne

1.1. Czy prawo Unii, w szczególności art. 1, 2 i 6 dyrektywy Rady 2000/78/WE⁽¹⁾ w zw. z art. 21 karty praw podstawowych (zwanej dalej „kartą”) należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ono [Or. 2] przepisom krajowym, które zastąpią system wynagrodzenia dyskryminujący ze względu na wiek (w odniesieniu do zaliczenia okresów zatrudnienia odbytych przed ukończeniem 18 roku życia) przez nowy system wynagrodzenia, ale przeniesienie aktualnych pracowników sektora publicznego do nowego systemu wynagrodzenia nastąpi w ten sposób, że nowy system wynagrodzenia zostanie wprowadzony z mocą wsteczną w momencie wejścia w życie ustawy pierwotnej, przy czym pierwsze zaszeregowanie według nowego systemu wynagrodzenia wynika z faktycznie wypłaconego wynagrodzenia obliczonego według starego systemu za określony miesiąc przejściowy (luty 2015 r.) z tym skutkiem, że finansowe konsekwencje dotychczasowej dyskryminacji ze względu na wiek nadal trwają?

1.2. W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1.1.

Czy prawo Unii, w szczególności art. 17 dyrektywy ramowej 2000/78/WE, należy interpretować w ten sposób, że aktualni pracownicy sektora publicznego, którzy ze względu na zaliczenie okresu służby odbytego przed ukończeniem 18 roku życia byli dyskryminowani w starym systemie wynagrodzenia, powinni otrzymać wyrównanie finansowe, jeżeli finansowe konsekwencje dotychczasowej dyskryminacji ze względu na wiek trwają także po przejściu na nowy system wynagrodzenia?

1.3. W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie 1.1.

Czy prawo Unii, w szczególności art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że zawarte w nim prawo podstawowe do skutecznego środka prawnego sprzeciwia się przepisom prawa krajowego, zgodnie z którymi nie stosuje się starego, dyskryminującego systemu wynagrodzenia w bieżących i przyszłych postępowaniach, a przeniesienie wynagrodzenia aktualnych pracowników sektora publicznego do nowego systemu wynagrodzenia zależy wyłącznie od wynagrodzenia podlegającego ustaleniu lub wypłaconego w miesiącu przejściowym? [Or.3]

2. Czy prawo Unii, a w szczególności art. 45 TFUE, art. 7 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 492/2011 z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii⁽¹⁾ oraz art. 20 i n. karty należy interpretować w ten sposób, że przeciwstawia się regulacji, zgodnie z którą okresy zatrudnienia odbyte przez pracowników kontraktowych

- w ramach stosunku służbowego względem jednostki samorządu terytorialnego albo związku gmin państwa członkowskiego Europejskiego Obszaru Gospodarczego, Republiki Turcji albo Konfederacji Szwajcarskiej, instytucji Unii Europejskiej albo instytucji międzypaństwowej, której członkiem jest Austria itp. zaliczają się w całości,
- w ramach stosunku służbowego względem innego pracodawcy tylko przy wykonywaniu odpowiedniej działalności zawodowej albo odpowiedniej praktyki w administracji zaliczają się w wymiarze najwyżej dziesięciu lat?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiająca ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy, Dz.U. L 303, s. 16.

⁽²⁾ Dz.U. 2011 L 141, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja)
w dniu 23 stycznia 2017 r. – Sucrerie de Toury SA/Ministre de l'économie et des finances**

(Sprawa C-31/17)

(2017/C 112/30)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Sucrerie de Toury SA

Strona pozwana: Ministre de l'économie et des finances

Pytanie prejudycjalne

Czy produkty energetyczne wykorzystywane do połączonego wytwarzania ciepła i mocy objęte są wyłącznie możliwością zwolnienia, jaką daje art. 15 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r.⁽¹⁾ czy w odniesieniu do części gazu, którego zużycie odpowiada wytworzeniu energii elektrycznej, wchodzą również w zakres obowiązku zwolnienia przewidzianego w art. 14 ust. 1 lit. a) tej dyrektywy?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej (Dz.U. 2003, L 283, s. 51).